

på Christendomens ruiner.

1599. Vi hafva nu tagit Förelärahjertats omhätte käänflor i anspråk, för att visa, huru en försoning emellan Föreläran och Barn, för sigentens helt annat än en förlikning mellan stridande Partier, uti en förordiffa akt. Om nu det svaga; moraliskt afseende bristfälliga Menneiskpjertat, ike låter gäcka sig, med lyckeligi och skenhelighet, uti sådana förhållanden, som äro gäthjertat; så kan man lätt föreställa sig, att Gud ännu mindre låter gäcka sig, med skynleri, skenhelighet och en tillgjord dygd.

1600. Förelära hjertats föras är ett riktigt föras. Det väter ike pröta med sig. Förelära hjertat och den äkta kärleken äro heliga: de hafva båda en skynbliska. De kunna blika en, uti den andra Menneiskans bräst. Förgäfues föräta olydiga Barn, att sticka ut ögonen på sina föreläras; förgäfues föräta de, att beöraga sina föreläran med lättsä offuuld. Borneas brattfiska förhållande måsta förs eller sednare blika uppenbatt för Föreläranes skyn blika.

1601. Men om nu förelärahjertat präfues antingen blid eller tanas inkan det kan tillfrids ställas, uti försonas, huru kan då Guds faderliga hjerta tillfrids ställas, uti försonings offer. Föreläran, som äro

1602. Det lyckades förföraren, att föra förelära hjertat på det ömaste. Men det lyckades honom ike, att behålla sitt offer: han kunde ike hindra försoningen. Han kände ike förelära hjertats djup; emedan han sjelf var barnlös; han hade ike någon klar föreställning om faders och moderhjertats oändliga kärlek, och deruti bestad alltså försoningens hemlighet, (der också Englamen lyfles se), att förföraren ike kände Guds faderliga hjertelag.

1603. Den ^{na} föreställning om försoningen är vissheligen rent menneisk, men rent menneisk måste också den försoning vara, som skall kunna fattas af menneiskor. På skynaren sjelf nedlät sig till våra barnliga föreställningar, på samma sätt som ömna föreläran, nedlät sig till sina Borneas Barnliga föreställningar, (deltaga uti Borneas offer, uti